

Moise, Pavel, Ellen White și "duhul lumii"

Joi, 30 martie 2006

Gili Cârstea

Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ a fost marcată decisiv de trei caractere, iar statura lor monumentală influențează vital pe sfinții ultimei generații, cei care vor păzi poruncile lui Dumnezeu și vor avea credința lui Isus.

Moise. Pavel. Ellen White.

Ce legătură au ei cu ultima generație și cu încheierea lucrării lui Dumnezeu?

În primul rând, ei sunt exemple marcante despre inutilitatea educației școlare oferite de lumea aceasta, despre puterea vrăjtită a principiilor lumii inoculate în mintea omenească prin educație.

Moise a fost un înalt demnitar egiptean, posibil urmaș la tronul imperiului. El s-a bucurat de cea mai înaltă educație pe care o puteau oferi școlile lumii la acea dată. Probabil că nu exista minte mai strălucită decât a lui în tot regatul, iar el își făcuse temele cu atâta sârguință încât promitea să devină un mare conducător. Iată ce spune despre el Inspirația: "În școlile militare ale Egiptului, lui Moise i se predase legea forței, iar această învățătură avusese o așa putere asupra caracterului lui încât a fost nevoie de patruzeci de ani de izolare și comuniune cu Dumnezeu și natura spre a-l pregăti pentru conducerea lui Israel prin legea dragostei. Pavel a trebuit să învețe aceeași lecție" (ED 65).

Observați ce putere are educația în școlile lumii? A avut nevoie de patruzeci de ani de izolare ca să devină independent de "duhul" lumii și să poată vedea frumusețea sublimă a neprihănirii. Doar așa putea el să participe la eliberarea lui Israel din Egipt. Și ce participare!

Pavel a trebuit să treacă și el prin aceeași experiență. Deși studiasse "la picioarele lui Gamaliel" și nu în Egipt, spiritul, principiile și valorile lumii i se instalaseră în minte la fel de profund ca și lui Moise (de unde se deduce că "duhul lumii" era la el acasă în școlile poporului ales ca și în cele din Egipt). Solzii de pe ochii lui spirituali erau atât de groși încât nu a fost mișcat de niciun eveniment petrecut în Iudeea, Samaria sau Ierusalim. Lucrarea lui Hristos nu i-a spus nimic. Învierea lui Lazăr a trecut neobservată. Răstignirea, cu evenimentele ei șocante, l-a lăsat rece. Abia la uciderea lui Ștefan a început să se clatine ceva în el, dar acel ceva l-a înrăit și mai tare, oferindu-se voluntar pentru stârpirea prin forță a ereticilor. După convertirea lui, a trebuit să meargă pe urmele lui Moise. Doar izolarea de

societatea pe care o servise și o adorase, în mijlocul pustiului arid, l-a putut ajuta să înțeleagă diferențele fundamentale dintre lumea aceasta și împărăția lui Dumnezeu, pe care el credea că o servește. Dar a învățat "lecția pe care trebuia să o învețe," și anume că promovarea împărăției lui Dumnezeu nu se poate face "prin putere sau tărie," ci prin Duhul Domnului, că forța constrângătoare nu are niciun loc în împărăția slavei. Dintre toți apostolii Domnului, și cu toate că nu l-a cunoscut personal pe Hristos, el a înțeles cel mai bine profunzimile tainei evlaviei, așezând o temelie veșnică pentru credința generației care va încheia marea controversă. Scrierile sale sunt mărețe.

Când a venit timpul ca "judecata să treacă la cei vii," și Dumnezeu a considerat că este vremea ca poporul Său să fie scos din Egiptul spiritual, timpul nu mai avea răbdare pentru ca un alt savant să fie dus prin pustie la dezintoxicare de "duhul lumii." Dumnezeu a spus: "Gata. Destul cu cei străluciți și puternici. Vom chema alături pe cineva lipsit de orice urmă de avantaj lumesc." Deși inițial s-a adresat unor pastori, El a ales să facă un mesager al Său din cea mai umilă persoană din punct de vedere educațional. A căutat pe "cel mai slab dintre slabi." Și a găsit-o pe Ellen White, o tânără care nici măcar nu absolvise clasele primare. În scrierile ei se află măreții de nedescris ale tainei evlaviei, pe care le recunosc și cei mai înverșunați dușmani ai ei. Dar cunoașteți detaliile.

Creștinismul acelor zile avea teologi marcanți, oameni cu nume, personalități puternice. Dumnezeu s-a coborât la Ellen White. Nu există dovadă mai clară că împărăția lui Dumnezeu și lucrarea Lui nu au nevoie de educația superioară a lumii. Scrierile și lucrarea ei au produs o mișcare internațională, și vor pregăti un popor care se va alătura lui Hristos la aducerea neprihănirii veșnice în familia lui Dumnezeu răvășită de război.

Cei trei slujitori ai neprihănirii mai au ceva în comun: toți au avut conflicte majore cu propria lor biserică, mai exact cu "oamenii cu nume" din acel popor. "Duhul lumii" nu suporta neprihănirea lui Hristos sau pe slujitorii ei.

Moise a fost urât, bănuț și contestat de conducătorii semințiilor lui Israel chiar la scurt timp de la ieșirea din Egipt. De multe ori i-au reproșat că i-a scos dintr-o țară bună și i-a adus "în pustia aceasta" fără pepeni și praji. La Cadeș-Barnea, deși conducătorii au stârnit poporul la necredință, tot pe Moise au dat vina. S-au întors în pustie, iar acum nemulțumirea s-a transformat în revoltă deschisă, când Core, Datan și Abiram, sprijiniți de două sute cincizeci de oameni din copiii lui Israel, "din frunțașii adunării, din cei ce erau chemați la sfat, și care erau oameni cu nume" (Num 16:2), au dorit să-l debarce pe Moise din funcția de mesager al Domnului și să preia puterea în Israel. Doreau să scape de omul care era dispus să fie șters din cartea vieții de dragul lor. "Oamenii cu nume" nu aveau ochi pentru lucrurile lui Dumnezeu.

Pavel a trecut pe același drum al umilirii și disprețului venit din propriul popor. Profesorii și colegii lui din Sinedriu nici nu au dorit să audă de "nimicurile" la care ajunsese să se preteze cel mai promițător rabin al timpului, omul care ar fi făcut cinste cauzei lui Dumnezeu prin statura teologică impunătoare de care dădea dovadă. Au apelat la toate ticăloșiile, au făcut orice să-l vadă cât mai repede mort, să curețe lumea de "ciuma" care devenise fostul lor coleg părăsind calea dreaptă a interpretării Scripturii.

Sora White a trecut prin aceleași chinuri, chiar dacă violența a căpătat accente mai subtile. Ascultați reacția conducătorilor bisericii față de ea, atunci când Dumnezeu a dorit să trimită lumii ploaia târzie și marea strigare:

“Dumnezeu a dat hrană pentru popor la vreme potrivită, dar ei au refuzat-o deoarece nu venea pe calea și în felul în care doreau ei. Frații Jones și Waggoner au prezentat poporului lumină prețioasă, dar prejudecățile și necredința, gelozia și bănuiala rea au blocat ușa inimilor lor, ca nimic să nu poată intra de la acești frați... Tot așa a fost în trădarea, procesul și răstignirea lui Isus, toate acestea au trecut prin fața mea punct cu punct; spiritul satanic a luat controlul și a influențat cu putere inimile omenești, care s-au deschis îndoielilor, urii și mâniei. Toate acestea predominau la acea sesiune... Am fost dusă în casele unde erau cazați frații noștri, unde am văzut multă discuție și sentimente excitate, remarci aspre și ascuțite. Slujitorii pe care i-a trimis Domnul erau caricaturizați, ridiculizați și așezați într-o lumină batjocoritoare. Comentariile... au trecut apoi la mine, iar lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat să o fac era tratată oricum, numai măgulitor nu. Numele lui Willie White era tratat cu ușurință, ridiculizat și acuzat; la fel și numele fraților Waggoner și Jones... Voci pe care am fost surprinsă să le aud, se uneau în rebeliune... voci aspre, hotărâte să denunțe. Dintre toți cei care se exprimau cu atâta cruzime, nici unul nu a venit la mine să întrebe dacă aceste afirmații și presupuneri erau adevărate... După ce am auzit aceste lucruri, inima mea a fost zdrobită. Niciodată nu mi-am imaginat ce încredere putem avea în cei care pretind că sunt prieteni, atunci când spiritul lui Satana găsește intrare la inima lor. M-am gândit la criza viitoare, și simțăminte pe care nu le pot exprima în cuvinte m-au înfrânt... ‘Fratele va da la moarte pe fratele său’” (Letter 14, 1889).

“Criza viitoare” se apropie cu pași repezi, iar poporul care dorește să participe la ultima lucrare de avertizare a lumii trebuie să fie complet despărțit de “duhul lumii,” de practicile, valorile, spiritualitatea și cultura lumii. Ei vor sta singuri, neîntinați de amăgirile elegante ale unei științe pe nedrept numită astfel, liberi de metodologia lumii, neafecțați de exegeza și ortodoxia școlilor de teologie. Doar prin astfel de oameni va putea pământul să fie luminat de slava lui Dumnezeu.